

váč nie je zistené, za ktoré úkony obžalovaný úplatky bral, je i pri tejto časti rozsudku potrebný postup podľa odst. 1 § 35 por. nov.

Čís. 5387.

Jen pasivní odpor trestancův proti výkonu trestu a proti úředním výkonům dozorců, směřujícím ku provádění výkonu trestu, je beztrestný; zprotiví-li se však trestanec dozorcům aktivním násilím, směřujícím ke zmaření jejich služebního výkonu, dopouští se trestného činu, jehož stíhání je vyhrazeno soudu.

(Rozh. ze dne 3. října 1935, Zm II 320/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 12. června 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločiny veřejného násilí podle §§ 81 a 99 tr. z.

Z d ů v o d ů :

Jako zmatek podle § 281, č. 9 a) tr. ř. uplatňuje zmateční stížnost proti výroku odsuzujícímu obžalovaného pro zločin podle § 81 tr. z., že zjištěnou činnost obžalovaného nelze subsumovati pod ustanovení § 81 tr. z., protože šlo o výkon trestu, proti němuž se obžalovaný pouze bránil. Zmateční stížnost hájí názor, že trestanec nemůže se ani objektivně dopustiti zločinu podle § 81 tr. z., pokud se protiví výkonu trestu na něm prováděnému. Nanejvýše může prý jíti o trestný čin, spadající pod ublížení na těle (zranění dozorců). Uvedený názor zmateční stížnosti je neudržitelný a není zákonného ustanovení, které by jej opodstatňovalo. Výkon trestu na svobodě v samostatné trestnici má pro trestance za následek ztrátu svobody a podřízení pod kázeňský řád trestnice. Podle toho je trestán, dopustí-li se poklesku proti němu. Jinak zůstává způsobilým subjektem trestných činů podle zákona trestního s tou jedinou výjimkou rázu procesního, že pro přečiny a přestupky podle zákona trestního, spáchané za pobytu v trestnici, podléhá jurisdikci správy trestnice (nařízení ministra vnitra ze dne 4. července 1860, č. 173 ř. z.). V § 3 tohoto nařízení výslovně jest uvedeno, že zločiny, spáchané vězni v trestnici, zůstávají vyhrazeny soudu. Tato ustanovení nepřipouští výjimky ani co do zločinu podle § 81 tr. z., spáchaného trestancem speciálně při provádění výkonu trestu na něm. Trestanec může ovšem klásti výkonu trestu a úředním výkonům dozorců, směřujícím ku provádění výkonu trestu, pasivní odpor, aniž se tím dopouští trestného činu, ale v souzeném případě nešlo o takovýto pasivní odpor, nýbrž o aktivní násilí, směřující právě ke zmaření služebního výkonu. Neudržitelnost názoru zmateční stížnosti plyne ze samotného jejího tvrzení, že pro zranění, která obžalovaný právě svým zprotivením se dozorcům přivodil, může býti trestně stíhán, pro zprotivení se samo prý nikoliv.